

opusdei.org

Krist Kralj

Liturgijska se godina bliži kraju. U ovoj svetoj misi na oltaru opet prikazujemo žrtvu Bogu Ocu, koja je sam Krist, Kralj svetosti i milosti, kralj pravde, ljubavi i mira

17.11.2016.

Homilija održana 22. studenoga 1970., blagdan Krista Kralj

Liturgijska se godina bliži kraju. U ovoj svetoj Misi na

oltaru opet prikazujemo žrtvu Bogu Ocu, koja je sam Krist, Kralj svetosti i

milosti, kralj pravde, ljubavi i mira, kako ćemo moliti u predslavlju (... regnum sanctitatis et gratiae, regnum iustitiae, amoris et pacis). Svi vi osjećate u svojim dušama veliku radost dok promatrate svetu ljudsku narav našega Gospodina: Kralja, koji ima tjelesno srce kao i mi, koji je stvorio svemir i svako pojedino biće. On se ne nameće kao vladar, On nam šuteći pokazuje svoje probode ne ruke i prosi od nas malo ljubavi...

Pa zašto Ga toliki ljudi ne poznaju? Zašto još uvijek onaj surovi prosvjed: Nolumus hunc regnare super nos (Lk 19,14) – Nećemo da ovaj zavlada nad nama. Tako se milijuni ljudi na zemlji suprotstavljaju Kristu, bolje rečeno: njegovoj sjeni, jer oni ne poznaju Krista, oni nisu nikada vidjeli ljepotu njegova lica, nikada nisu upoznali njegovu nauku.

Taj žalosni prizor nalaže mi da Gospodinu pribavim zadovoljštinu. A

kad začujem onaj neprekidan krik negodovanja, koji se manje sastoji od riječi a više od zlih djela, osjećam potrebu glasno povikati: Oportet illum regnare! (1Kor 15,25). On mora kraljevati!

Otpor protiv Krista

Mnogi ne mogu podnijeti da Krist vlada, suprotstavljaju Mu se na tisuće načina: u svom shvaćanju svijeta i međuljudskih odnosa, u svom moralu, u znanosti i umjetnosti. Čak i u samom životu Crkve! Ne govorim o zlobnima, piše sveti Augustin, koji vrijeđaju Boga, jer je ustvari malo onih koji ga vrijeđaju jezikom, ali ih ima mnogo koji Ga vrijeđaju svojim načinom života (Augustin, In Ioannis Evangelium tractatus, 27,11; PL 35,1621).

Nekima čak smeta taj naziv – Krist Kralj – jer površno gledaju na te riječi, kao da bi se Kristovo kraljevstvo moglo pobrkati s nekim

političkim predodžbama; ili im smeta to što bi priznanje Gospodinova kraljevstva moglo pobrkati s nekim političkim predodžbama; ili im smeta to što bi priznanje Gospodinova kraljevstva moglo dovesti i do priznanja stanovita zakona. A oni ne podnose zakone, čak ni dirljivu zapovijed ljubavi; ne žele se približiti ljubavi Božjoj, već streme samo da služe svome egoizmu.

Ima već dugo da me je Gospodin potaknuo da u sebi ponavljam poklik: Serviam! Hoću služiti! Da nam On u nama osnaži tu želju za predanjem i vjernošću prema njegovu božanskom pozivu usred svijeta, na ulici, sasvim naravno, neupadljivo i bez buke. Zahvalimo Mu se iz dubine našega srca. Obratimo Mu se, molimo Ga kao njegovi podanici, kao njegova djeca! To će u našim ustima biti kao mlijeko i kao med; okusit ćemo kraljevstvo Božje kao poslasticu, jer ono je

Kraljevstvo slobode, one slobode koju nam je On izvojevao (usp. Gal. 4,31).

Krist, Gospodar svijeta

Želio bih da razmotrimo činjenicu kako je isti Krist kojega smo vidjeli u Betlehemu kao novorođenče, ljubljeno dijete, istodobno i Gospodar svijeta. Jer On je stvorio sve na nebu i na zemlji; On je sve pomirio s Ocem te je krvlju svojom koju je prolio na križu (usp. Kol 1,11-16) uspostavio opet mir između neba i zemlje. Sada Krist vlada s desne Ocu.

Dva anđela u bijelim haljinama objavila su to učenicima koji

su nakon Uzašašća začuđeno gledali gore prema oblacima:

“Galilejci, zašto stojite i gledate u nebo? Taj isti Isus koji je

uznesen na nebo između vas opet će se vratiti isto onako kako ste ga vidjeli da odlazi u nebo” (Dj 1,11).

Po Njemu kraljevi kraljuju (usp. Izr 8,15), samo što kraljevi i ljudski autoriteti prolaze, a Kristovo kraljevstvo ostaje vazda i dovijeka (Izl 15,18). Kraljevstvo njegovo – kraljevstvo vječno! Vlast njegova za sva pokoljenja (Dnj 3,33).

Kristovo kraljevstvo: to je više nego uobičajen izričaj ili

fraza. Krist živi i kao čovjek, s istim tijelom, koje je primio

Utjelovljenjem, s kojim je nakon smrti na križu uskrsnuo i

koje se sada slavi zajedno s ljudskom dušom u Osobi Božje

Riječi. Krist, pravi Bog i pravi Čovjek, živi i vlada i On je

Gospodar svijeta. Samo se po Njemu sve živo održava na životu.

A zašto se On sada ne pojavljuje u svojoj slavi? Njegovo

kraljevstvo ne pripada ovom svijetu (Iv 18,36), iako je na

ovom svijetu. Isus je bio Pilatu odvratio: Ja sam kralj. Ja

sam se rodio i zato došao na svijet da svjedočim istinu. Svatko tko je prijatelj istine sluša moj glas (Iv 18,37). Svi koji su

od Marije očekivali vidljivu zemaljsku moć bili su u zabludi.

Kraljevstvo se Božje ne sastoji u jelu i piću, nego u pravednosti, miru i radosti po Duhu Svetom (Rim 14,17).

Istina i pravda; mir i radost po Duhu Svetomu. To je Kristovo kraljevstvo:

božansko djelovanje koje otkupljuje ljude

i koje će se ispuniti na kraju vremenâ. Tada će ponovno doći

Gospodin, koji vlada u raj, kako bi konačno sudio ljudima.

Krist ne počinje svoje propovijedanje na zemlji s nekim

političkim programom, već govori: “Obratite se, jer je blizu

kraljevstvo nebesko” (Mt 3,2; 4,17). On je naložio svojim

učenicima da navješćuju Radosnu vijest (usp. Lk 10,9), i On

nas podučava da u molitvi prizivamo dolazak Kraljevstva

(usp. Mt 6,10). Sveti život, to je Božje kraljevstvo i njegova

pravda; to je što trebamo najprije tražiti (usp. Mt 6,33), to je

jedino što je zaista potrebno (usp. Lk 10,42).

Otkupljenje koje naviješta Naš Gospodin Isus Krist, to je

poziv koji On svima upućuje: Kraljevstvo je nebesko slično

kralju koji priredi svadbu svome sinu te posla svoje sluge da

pozovu uzvanike na svadbu (Mt 22,2-3). Stoga nam Gospo-

din objavljuje: Kraljevstvo je Božje među vama (Lk 17,21).

Nitko nije isključen iz otkupljenja ako se slobodno podređuje zahtjevima Kristovim, koji obiluju ljubavlju: ponovno se roditi (usp. Iv 3,5), postati kao djeca (usp. Mk 10,15; Mt 18,3; 5,3), istrijebiti iz srca sve ono što nas odvaja od Boga ("Zaista,

kažem vam, mučno će bogataš ući u kraljevstvo nebesko” – Mt 19,23). Isus očekuje djela, ne samo riječi (usp. Mt 7,21). On očekuje odlučno zalaganje, jer samo oni koji se bore, dobit će vječno naslijeđe (“Navala je na kraljevstvo nebesko, i siloviti ga prisvajaju” – Mt 11,12).

Savršenstvo kraljevstva, konačna presuda o spasu i prokletstvu, ne zbiva se na ovoj zemlji. Sada je kraljevstvo kao sjeme (usp. Mt 13,24), kao rast gorušičina zrna (usp. Mt 13, 31-32); njegovo ostvarenje bit će kao ribolov: mreža se izvuče na žalo, te se iz nje izaberu, prema različitoj sudbini, oni koji su postupali pravedno i oni koji su vršili nepravdu (usp. Mt 13,47-48). No dok mi živimo na zemlji, kraljevstvo je nebesko slično kvascu koji uzme žena, te ga pomiješa s tri mjere brašna dok se sve ne ukvasa (usp. Mt 13,33).

Tko shvati što je kraljevstvo o kojemu govori Krist, taj

razumije i to da se isplati sve staviti na kocku da ga se zadobije; ono je kao biser koga trgovac dobiva, nakon što je pro

dao sve što je imao, blago koje se pronade u polju (usp. Mt

13,44-46). Teško je osvojiti kraljevstvo nebesko; i nitko nije

siguran da će ga zadobiti (usp. Mt 21,43; 8,12); no ponizan

vapaj raskajanog čovjeka otvara širom njegova vrata. Jedan

od zločinaca koji je s Kristom bio pribijen na križ preklinje

Ga: “Isuse, sjeti me se kada dođeš u svoje kraljevstvo!” On

mu reče: “Zaista, kažem ti, danas ćeš sa mnom biti u rajju”

(Lk 23,42-43).

Kraljevstvo Božje u duši

Kako si velik, Gospodine i Bože naš!
Ti si onaj koji našem životu daješ
nadnaravan smisao i božansko
djelovanje.

Ti nam daješ da svom snagom dušom
i tijelom iz ljubavi prema tvome Sinu
povičemo: Oportet illum regnare! On
neka kao kralj kraljuje! – iako uz to
čujemo i strofu svoje slabosti:

Ti znaš da smo mi stvorenja – ali
kakva stvorenja! Nisu

samo naše noge od gline (usp. Dn
2,33), nego i srce i glava.

Ali tvojom milošću zauzet ćemo se
isključivo za Tebe.

Krist treba ponajprije vladati u našoj
duši. Ali što bismo

odgovorili da nas upita: Dopuštaš li ti
da ja kraljujem u tebi?

Ja bih Mu odgovorio da mi je zato
potrebno obilje njegove

milosti. Jedino će se tako sve
promijeniti u jedan Hosana,

poklik radosti Kristu mome Kralju:
svaki, pa i zadnji, kucaj

srca, svaki uzdah, čak i svaki
letimičan pogled, svaka jednostavna
riječ, svaki pojedini osjećaj.

Ako želimo da Krist vlada, onda se
trebamo sabrati;

počnimo s time da Mu darujemo
svoje srce. Ako to ne učinimo,
spominjanje Kristova kraljevstva
krilatica je bez

kršćanskoga sadržaja, vanjština vjere
koja ne postoji, lažno

korištenje imenom Božjim za ljudske stvari.

Kad bi preduvjet Isusova gospodarstva u mojoj i tvojoj

duši bio takav da bismo Mu mogli u sebi neposredno ponuditi dostojan stan, onda bismo imali dostatno razloga da padnemo u očaj. Ali, ne boj se kćeri sionska! Evo kralj dolazi

sjedeći na magaretu (Iv 12,15). Vidite li? Isus je zadovoljan

s jednom prostom životinjom kao prijestoljem. Ne znam

kako je za vas, ali za mene nije ponižavajuće osjećati se kao

magarčić pred licem Gospodnjim: kao živinče pred tobom.

Al'ću odsad uvijek biti s tobom, jer ti prihvati desnicu moju

(Ps 73, 22-23), ti me vodiš na uzicu.

Danas se ta teretna životinja ne vidi
više tako često kao

prije, ali sjetite se njezinih osobina.
Ne mislim na nekog starog,
tvrdoglavog, zlobnog tovara koji se
podmuklo rita, već

mislim na jednog mladog oslića:
uspravne uši kao antene,

skroman u jelu, izdržljiv u radu,
odlučan i veseo u kasu.

Mnoge su životinje ljepše, sposobnije
i – originalnije. No

Krist je izabrao magarca da bi se
pred kličućim narodom

predstavio kao kralj. Jer Isusu je
strana svaka proračunata

lukavost, okrutnost hladnoga srca,
upadljiva ali isprazna ljepota. Naš
Gospodin cijeni radost mladog srca,
jednostavan

korak, glas bez primjese, bistre oči,
uho, koje pazi na njegovu ljubaznu
riječ. Tako On kraljuje u duši.

Služeći vladati

Ako dopustimo da Krist zavlada
našom dušom, nikada

nećemo izigravati gospodara, već
slugu sviju ljudi. Služiti.

Kako je mila ta riječ: služiti mome
Kralju i po Njemu svima

koji su otkupljeni njegovom krvlju.
Kad bismo mi kršćani

samo znali služiti! Povjerimo sada
Gospodinu svoju odluku

da želimo učiti kako se služi, jer
ćemo samo služeći biti u

stanju upoznati i ljubiti Krista; samo
ćemo tako dovesti druge ljude k
Njemu i postići da i oni Njega ljube.

Kako možemo duše dovesti Kristu?
Svojim primjerom:

budimo njegovi svjedoci, dragovoljno
služeći Isusu Kristu u

svim našim djelatnostima; jer On je
Gospodar našega života,

On je i jedini i posljednji razlog
našega života. I pošto smo to

posvjedočili našim primjerom, bit
ćemo kadri svojim

riječima širiti Kristovu nauku. Tako
je postupao Krist: Coe-

pit facere et docere (Dj 1,1), najprije
je podučavao djelima,

potom svojim božanskim
propovijedanjem.

Da bismo radi Krista služili drugima,
od nas se zahtijeva

da budemo vrlo čovječni. Ako je naš život nečovječan, Bog

neće moći u njemu ništa izgraditi, jer On obično ne gradi na

rasulu, sebičnosti i drskosti. Za sve moramo imati razumijevanja, sa svima zajedno živjeti, sve opravdati, svima opraštati. Nećemo nepravdu nazivati pravdom, reći da vrijeđanje

Boga nije vrijeđanje Boga, da je zlo dobro. No mi na zlo

nećemo odvratiti drugim zlom, već jasnom podukom i dobrim djelom: zlo svladaj dobrom (usp. Rim 12,21). Tako će Krist vladati u našoj duši i u dušama onih koji nas okružuju.

Neki žele svijetu donijeti mir a da u vlastitom srcu nemaju Božje ljubavi niti stvorenjima služe iz ljubavi prema

Bogu. Kako se na taj način može uspostaviti poslanje mira?

Kristov mir jest mir Kristova kraljevstva, a kraljevstvo naše

ga Gospodina mora biti utemeljeno u želji za svetošću, u poniznoj otvorenosti za milost, u odvažnom zalaganju za

pravdu, u rasipanju božanske ljubavi.

Krist, vrhunac i cilj ljudskih djelatnosti

To se može postići, to nije samo uzaludni san. Kad bismo

se mi ljudi samo htjeli odlučiti da ljubavi Božjoj dademo

skrovište u svom srcu! Krist naš Gospodin bijaše pribijen na

križ i odozgor s križa otkupio je svijet, On je ponovno uspostavio mir

između Boga i čovjeka. Isus Krist podsjeća svakoga na ono: Et ego, si exaltatus fuero a terra, omnia traham

ad me ipsum (Iv 12,32) – Ako me stavite na vrhunac svega

ljudskoga djelovanja, ako u svakom trenutku ispunjavate

svoju dužnost, ako ste moji svjedoci kako u velikom tako i u

malom, omnia traham ad me ipsum, tada ću vas sve privući k

sebi. Moje kraljevstvo među vama će postati zbilja!

Krist naš Gospodin želi i danas posijati sjeme spasa

među svim ljudima i po cijelom svijetu, u ovom našem svijetu, koji je dobar – jer je dobar potekao iz ruku Božjih; istom

je Adamova uvreda, grijeh ljudske
oholosti uništio božanski

sklad na zemlji.

No kad je stigla punina vremena, Bog
Otac poslao je svoga Jedinorođenoga
Sina. Taj je poprimio tijelo po Duhu
Svetomu iz Marije vazda Djevice
kako bi ponovno uspostavio

mir i ljude otkupio od grijeha, ut
adoptionem filiorum reci-

peremus (Gal 4,5), da bismo mi
postali djeca Božja, sposob-

na sudjelovati u božanskom životu.
Tako je postao taj novi

čovjek, taj novi ogranak djece Božje
(usp. Rim 6,4-5), koji

treba sav svijet osloboditi od rasula i
sve obnoviti u Kristu

(usp. Ef 1,9-10), koji je sve pomirio s
Bogom (usp. Kol 1,20).

Na to smo pozvani mi kršćani, to je
naš apostolski zadatak,

to je revnost koja nas treba posve
zaokupiti: da ostvarimo

Kristovo kraljevstvo, da iskorijenimo
mržnju i nasilje, te da

širimo spasonosan i mirotvoran
balzam ljubavi na zemlji.

Molimo se danas svome Kralju da
nam dade poniznu i

odlučnu volju, da surađujemo u tom
božanskom planu: da

sastavimo ono što je razlomljeno; da
spašavamo što je izgubljeno; da
dovodimo u red ono što je zalutalo;
da ponovno

uspostavimo slogu među svim
stvorenjima.

Primiti kršćansku vjeru znači založiti
se za Kristovo poslanje među

ljudima. Svatko od nas treba biti
alter Christus,

ipse Christus, drugi Krist, sam Krist.
Samo ćemo tako moći

preuzeti ovaj veličanstveni, silni,
beskrajni pothvat: da posvetimo sva
vremenita ustrojstva u njihovoj biti i
da u njih

unesemo kvasac Otkupljenja.

Nikada ne govorim o politici. Ne
mislim na to da kršćani

na zemlji trebaju neku političko-
religioznu struju; bila bi to

ludost; čak i onda kad bi čovjek imao
dobru namjeru da sve

ljudske djelatnosti prožme Kristovim
duhom. To je ljudsko

srce, koje bilo kome pripada, koje
treba da se prinese Bogu.

Potrudimo se da sa svakim
kršćaninom govorimo tako da on
shvati kako da on, ondje gdje se
nalazi, svoju vjeru, koju

ispovijeda, potvrdi riječju i
primjerom u konkretnoj situaciji,
koja ne ovisi samo o njegovu
položaju u Crkvi i u društvu,

već i o učincima promjenjivih
povijesnih prilika.

Kršćanin živi u svijetu i posjeduje
puno pravo, jer je on

čovjek. Ako dopusti da u njegovu
srcu stanuje Krist, da u

njemu vlada Krist, onda će sva
njegova ljudska djelatnost

biti obilježena otkupljujućim
djelovanjem Gospodinovim.

Sporedno je onda da li tu djelatnost
svrstavamo među one visoke ili

niske, jer što u ljudskim očima vrijedi kao visoko,

može pred Bogom biti veoma nisko, a što mi nazivamo sitno

ili skromno, može se u kršćanskom smislu nalaziti na visini

svetosti i služenja.

Osobna sloboda

U svome radu – koji je njegova obveza – kršćanin ne

smije izbjegavati ili prezirati zahtjeve prirode. Ako se pod

izrazom Blagosloviti ljudske djelatnosti podrazumijeva da

se njima poništi ili zataji njihova svojstvena dinamika, onda

radije ne bih upotrijebio te riječi. Meni se nikada nije sviđalo

da obične ljudske djelatnosti kao neku etiketu nose konfesionalnu notu. Uzimam u obzir protivno mišljenje, ali čini

mi se da se pritom izlažemo opasnosti da zloupotrebimo sveto ime svoje vjere, a i zato jer se kadšto upotrebljavala katolička etiketa kako bi se opravdala držanja i djelatnosti koje,

ljudski gledano, nisu uvijek bile sasvim časne.

Budući da je svijet i sve drugo, jer je djelo Boga Našega

Gospodina, kršćanin se treba rame uz rame s ostalim

građanima posvetiti svim zemaljskim stvarima, boreći se da

se kloni vrijeđanja Boga – u borbi iz ljubavi. On mora braniti

sva dobra, koja potječu iz
dostojanstva osobe.

Osobito je važno što on ne smije
izgubiti iz vida dobrobit

osobne slobode. Samo ako bude znao
braniti individualnu

slobodu drugoga, koja uvijek ujedno
znači i osobnu odgovornost, moći će
s ljudskom i kršćanskom čestitošću
obraniti i svoju vlastitu slobodu. Ne
mogu a da opetujući ne

ukažem na to da nam je Gospodin
bez naše zasluge dao velik

nadnaravni dar: osobnu slobodu.
Ona od nas ište čestitost,

djelotvorno zalaganje da svoj život
razvijemo unutar

Božjega zakona, jer gdje je Duh
Gospodnji, ondje je sloboda

(2 Kor 3,17). Bez toga usmjerenja ona se pokvari i pretvori u razuzdanost.

Kristovo kraljevstvo jest kraljevstvo slobode: tu nema

drugih slugu osim onih koji se dragovoljno vezuju uz ljubav

prema Bogu. Blagoslovljeno ropstvo ljubavi, koje nas čini

slobodnima! Bez slobode ne možemo odgovoriti na milost;

bez slobode ne možemo se slobodno predati Gospodinu u

predanosti koja ima veoma nadnaravan razlog: jer nam se

upravo tako sviđa.

Neki od vas, koji me sada slušate, poznaju me već godi-

nama. Vi možete potvrditi da sam cijeloga života propovijedao osobnu slobodu s osobnom odgovornošću. Posvuda sam

je tražio i još je uvijek tražim kao što je Diogen tražio čovjeka. Svakoga dana sve je više ljubim, iznad sveg zemaljskog

ljubim je: ona je blago neprocjenjive vrijednosti.

Kad govorim o osobnoj slobodi, to nikako nije izgovor

kako ne bih govorio o pitanjima koja se – bila ona ma kako

opravdana – mene kao svećenika ne tiču. To jednostavno

nije moja stvar da obrađujem svjetovne i prolazne teme. One

pripadaju u zemaljsko i građansko područje, koje je Gospodin prepustio

slobodnoj i jasnoj ljudskoj raspravi.
Znam

također i to da svećenik uvijek mora
izbjegavati ljudsku pristranost i da se
njegova usta trebaju otvarati samo
da bi duše

privodila k Bogu, njegovoj duhovnoj
spasonosnoj nauci,

sakramentima koje je ustanovio Krist
i duševnom životu

koji nas približava Gospodinu, dajući
nam do znanja da smo

njegova djeca i zato braća svih ljudi
bez iznimke.

Danas slavimo svetkovinu Krista
Kralja. Očito je da ne

zloupotrebljavam svoju svećeničku
službu ako kažem da

onaj koji bi htio Kristovo kraljevstvo
tumačiti kao politički

program nije shvatio dubinu nadnaravnoga cilja vjere. On bi

tada počeo savjest drugih otežavati teretom koji nije Isusov,

jer jaram je moj sladak, a moje breme lako (Mt 11,30). Po-

trudimo se da zaista ljubimo sve ljude: ljubimo iznad svega

Krista i onda nam neće preostati ništa drugo doli u miroljubivom i razboritom životu s drugim ljudima ljubiti njihovu zakonitu slobodu.

Vedra djeca Božja

Možda mi sada želite reći. Ali malo je onih koji to žele

čuti, a još je manje onih koji su spremi to učiniti! Da, sloboda

je snažna, zdrava biljka, koja se slabo prilagođava na kamenom tlu, među

trnjem ili na ugaženom putu (usp. Lk 8,5-7).

To nam je već bilo objavljeno još prije nego što je Krist došao na zemlju.

Sjetite se riječi drugoga psalma: Zašto se bune narodi,

zašto puci ludosti snuju? Ustaju kraljevi zemaljski, knezovi

se rote protiv Jahve i Pomazanika njegova (Ps 2,1-2). Vidite

li? Ništa novo: otpor prema Kristu još prije njegova rođenja;

otpor protiv njega dok je miroljubivo hodao stazama Palestine; progoni onda, progoni danas, napadima na udove nejkova

mističnog i stvarnog Tijela. Zašto tolika mržnja, zašto to

gaženje po čistoj bezazlenosti, zašto
posvuda to potiranje

slobode savjesti?

Skršimo okove njihove i jaram njihov
zbacimo (Ps 2,3)!

Oni lome slatki jaram i zbacuju sa
sebe njegov teret, divan

teret svetosti i pravde, milosti,
ljubavi i mira. Oni bjesne protiv
ljubavi, rugaju se nejakoj dobroti
Boga koji se odriče legija anđela što
bi Ga mogli braniti (usp. Iv 18,36; Mt

26,52-54). Možda bi i pokušali da se s
tim Bogom sporazume ako bi On
pristao na takav kompromis i ako bi,
da udovolji veliku broju krivaca,
žrtvovao nekolicinu nedužnih. No

to nije Boja logika. Naš je Otac zaista
otac, spreman oprostiti tisućama koji
čine zlo, ukoliko ondje nađe samo
deset

pravednih (usp. Post 18,32). Oni kojima ravna mržnja ne

mogu shvatiti to milosrđe, a tobožnje nekažnjavanje na zemlji još ih više jača u njihovoj nepravdi.

Smije se onaj što na nebu stoluje, Gospod im se podruguje. Tad im veli u svom gnjevu, žestinom ih on zbunjuje (Ps

2,4-5). Kako je opravdana srdžba Božja! Kako je pravedan

njegov gnjev, kako je veliko njegovo milosrđe!

Ta ja kralja svog postavih nad Sionom, svojom svetom

gorom. Obznanjujem odluku Jahvinu: Gospodin mi reče:

“Ti si sin moj, danas te rodih” (Ps 2,6-7). Milosrđe Boga

Oca dalo nam je njegova Sina za
Kralja. Kad On prijete, blag

je; On nam nagovještava svoju
srdžbu i daruje nam svoju

ljubav. Ti si moj sin: obraća se Kristu,
a obratit će se tebi i

meni ako se odlučimo biti alter
Christus, ipse Christus.

Riječi ne mogu više slijediti srce koje
je ganuto pred

Božjom dobrotom. On nam kaže: Ti si
moj sin; ne neki stranac, ne neki
sluga s kojim se dobrohotno postupa,
ne prijatelj, što bi već bilo dovoljno
mного. Sin! On nam poravnava

put da bismo s Njim živjeli sinovsko
strahopoštovanje,

usuđujem se čak reći: i s nehajem
sina prema Ocu koji nema

srca da mu bilo što odbije.

A oni brojni koji ostaju u nepravdi?

Da, ali Gospodin je

uporan: Zatraži samo, i dat ću ti puke
u baštinu, i u posjed

krajeve zemaljske. Vladat ćeš njima
palicom gvozdenom, i

razbit ih kao sud lončarski (Ps 2,8-9).
To su čvrsta obećanja i

ona dolaze od Boga: ne možemo ih
prečuti. Nije Krist uza-

lud Otkupitelj svijeta; On vlada
uzdignut s desne Ocu. Te su

riječi strašan nagovještaj onoga što
svakoga pojedinoga

čeka kad prođe život, koji je zacijelo
prolazan; i na koncu

povijesti čeka na sve kojima je srce
otvrdlo u zlu i očaju.

Ipak, Bog koji bi uvijek mogao biti pobjednik radije uvjerava: Opametite se sada, vi kraljevi, urazumite se, suci zemaljski. Služite Jahvi sa strahom, s trepetom se pokorite

njemu, da se ne razgnjevi te ne propadnete na putu, kad

uskoro plane srdžba njegova (Ps 2,10-13). Krist je Gospodin, Kralj: I mi vam navješćujemo Radosnu vijest da je

obećanje dano našim ocima ispunio Bog nama, njihovoj djeci, uskrisivši Isusa, kako i stoji pisano u drugome psalmu:

“Ti si sin moj, ja te danas rodih”...

Tako braćo, znajte da vam se po ovom navješćuje oprostjenje grijeha. Od svega od čega se niste mogli opravdati

Mojsijevim zakonom, po ovome se opravdava svaki koji vjeruje. Dakle, pazite da vas ne stigne što je rečeno u Proroci-

ma: “Gledajte, preziratelji, snebivajte se i nestanite!” Evo u

ovo vaše vrijeme izvodim djelo – djelo koje ne biste vjerovali

kad bi vam tko pričao (Dj 13,32-33; 38-41).

To je djelo spasenja, Kristovo kraljevstvo u dušama, izraz Božjega milosrđa. Blago svima koji se njemu utječu (Ps

2,13)! Mi kršćani imamo pravo veličati Kristovo kraljevsko

dostojanstvo; jer, iako prevladava nepravda i mnogi ne žele

to kraljevstvo ljubavi, u samoj ljudskoj povijesti koja je poprište zla,

na čelu korača djelo vječnoga
spasenja.

Božji anđeli

Ego cogito cogitationes pacis et non
afflictionis (Jr

29,11), ja namjeravam naume mira, a
ne nesreće, govori Gospodin. Budimo
ljudi mira, ljudi pravednosti,
ostvarimo dobro i Gospodin neće za
nas biti Sudac, već prijatelj, brat,

Ljubav.

Pratili nas Božji anđeli na tom
zemaljskom putu, - na radosnom
putu! Prije rođenja našega
Otkupitelja, piše sveti

Grgur Veliki, izgubismo prijateljstvo
anđela. Istočni grijeh i

naši svakodnevni grijesi udaljili su
nas od blistave čistoće...

No od trenutka kada smo ponovno priznali svoga Kralja i

anđeli su nas opet priznali sugrađanima.

I budući da je Kralj nebeski htio poprimiti zemaljsko

tijelo, na anđele naša bijeda više ne djeluje odbojno. Oni se ne

usuđuju da tu prirodu, koju obožavaju i u osobi Kralja nebeskoga, manje cijene nego svoju vlastitu. I više im se ne čini

da bi bilo neprikladno na čovjeka gledati kao na druga

(Grgur Veliki, In Evangelia homiliae, 8,2; PL 76,1104).

Marija, sveta Majka našega Kralja, Kraljica našega srca,

brine se o nama kako to samo Ona znade. Majko milosrdna,

prijestolje milosti, molimo te, pomoz
nam da svoj život, a

također život svojih bližnjih,
sastavimo stih po stih kao
jednostavnu pjesmu ljubavi, quasi
fluvium pacis (Iz 66,12), kao

rijeku mira. Jer Ti si more
neiscrpnoga milosrđa: Sve rijeke

teku u more, i more se ne prepunja
(Prop 1,7).

Sv. Josemaria Escriva

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/krist-kralj/](https://opusdei.org/hr-hr/article/krist-kralj/) (5.04.2025.)